

Ρόδο τῆς μοίρας, γύρευες νὰ βρεῖς νὰ μᾶς πληγώσεις
 μὰ ἔσκυβες σὰν τὸ μυστικὸ πού πάει νὰ λυτρωθεῖ
 κι ἦταν ὠραῖο τὸ πρόσταγμα πού δέχτηκες νὰ δώσεις
 κι ἦταν τὸ χαμογέλιο σου σὰν ἔτοιμο σπαθί.

Τοῦ κύκλου σου τὸ ἀνέβασμα ζωντάνευε τὴ χτίση
 ἀπὸ τ' ἀγκάθι σου ἔφευγε τοῦ δρόμου ὁ στοχασμὸς
 ἢ ὁρμὴ μας γλυκοχάραζε γυμνὴ νὰ σ' ἀποχτήσει
 ὁ κόσμος ἦταν εὐκόλος· ἕνας ἀπλὸς παλμός.

O rose of fate, you sought the way to wound us
 but yielded like a saint before the glory
 and good was the decree you deigned to grant us
 your smile above us like an unsheathed sword.

Your old wheel rising brought the world to life
 your thorns blocked thinking of the road ahead
 desire dawned sweet and naked to possess you
 the world was easy then, a simple heartbeat.